

ಮೃಗತ್ಯಸಾ

THE MIRAGE

■ ಕೇಶವರೆಡ್ಡಿ ಹಂದಾಳ
ಕಲೆ: ಮನೋಹರ ಆಚಾರ್ಯ

ಅಸಹಾಯಕರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನ ಸತ್ಯಗಳ ಅನಾವರಣ

ನಾವು ಎರ್ನಾಕುಲಂ ತಲುಪಿದಾಗ ಹನ್ನೊಂದೂವರೆ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು. ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೂವರೆ ಗಂಟೆಯಷ್ಟು ಕೆಲಸವಿರುವುದಾಗಿಯೂ, ಅವರೆಗೂ ನಾನು ಇರಲು ಒಂದು ಜಾಗವಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಅರುಂಧತಿ ಕಾರಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದಳು. ಕಾರು ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಪ್ರದೇಶದ ದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡವೊಂದರ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿತ್ತು.

‘ಇದೊಂದು ಫಿಷಿಕಲಿ ಹಾಗೂ ಮೆಂಟಲಿ ಚಾಲೆಂಜ್ ಮಕ್ಕಳ, ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳ, ಅನಾಥ ವೃದ್ಧರ ಮತ್ತು ವುಮೆನ್ ಟ್ರಾಫಿಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡ ಯುವತಿಯರ, ಹೆಂಗಸರ ಹಾಸ್ಟಲ್ ಕಮ್ ಸ್ಕೂಲ್. ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡವರು ಹೊರ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೊರ ಹೋಗುವವರಿಗಿಂತಲೂ ಒಳ ಬರುವವರೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಮನುಷ್ಯರು ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಅನಾದರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇಪ್ಪತ್ತು ವಕರೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಕಟ್ಟಡಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಸೇವಕರಿದ್ದಾರೆ. ಊಟ, ವೈದ್ಯಕೀಯ, ಸಾರಿಗೆ, ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಪ್ರತಿದಿನದ ಖರ್ಚು ಮೂರೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೋ ಅಡ್ಡಸ್ಸು ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಕೆ.ಎಮ್. ನಯ್ಯಾರ್ ಅಂಕಲ್‌ರ ಅಣ್ಣ ಸುಧೀಂದ್ರ ನಯ್ಯಾರ್ ನೋಡ್ಡೊಳ್ಳಾ ಇದಾರೆ. ಕೆ.ಎಮ್. ನಯ್ಯಾರ್ ಅಂಕಲ್‌ಗಿಂತಲೂ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ದೊಡ್ಡವರಂತೆ. ಆದರೆ ಈಗಲೂ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವಳು ಕಾರು ಇಳಿದಾಗ ನಾನೂ ಇಳಿದಿದ್ದೆ. ಕಟ್ಟಡದ ಗೇಟಿಗೆ ಕಮಾನು ಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ ಇದ್ದ ಬೋರ್ಡ್ ಮೇಲೆ ‘ದಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಆಫ್ ಚಾಲೆಂಜ್ ದಿ ಚಾಲೆಂಜ್’ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡದಾದ ಬಣ್ಣದ ಬರಹ.

ಅವಳು ಗೇಟ್ ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಾಗ ನಾನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ್ದೆ. ಕಟ್ಟಡದ ಒಳಗೆ ಸಣ್ಣದಾದ ಕಲರವ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟಿವ್ ಕಟ್ಟಡದ ತುಸು ವಿಶಾಲವಾಗಿದ್ದ ಕೊಠಡಿ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಧೀಂದ್ರ ನಯ್ಯಾರ್ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರ ಆಸನದಿಂದ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪುಬಿಳಿ ಬಣ್ಣದ ಗಾಂಧಿಯ ಮತ್ತು ಮದರ್ ಥೆರೆಸಾರ ದೊಡ್ಡ ಕಲಾಕೃತಿಗಳಿದ್ದವು. ಬಿಳಿಯ ಆಫ್ ಶರ್ಟ್ ಮತ್ತು ಪಂಚೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧೀಂದ್ರ ನಯ್ಯಾರ್ ಸಣ್ಣಗೈ, ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿ ಅರುಂಧತಿ ಪಿಳ್ಳೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ತೆರಳಿದ್ದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯಲು ಹೇರಳ ಹಣ್ಣಿನ ಶರಬತ್ತು ಬಂದಿತ್ತು.

ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿನ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬರಲು ಸಹಾಯಕರೊಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದರು ನಯ್ಯಾರ್. ವಿಶಾಲವಾದ ಕೊಠಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತಲಾ ಇಪ್ಪತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದರು. ಕುರುಡರು, ಕುಂಟರು, ಮನೋವೈಕಲ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕೊಠಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದರು. ಪ್ರತಿ ಐದು ಜನಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ವಸತಿ ಕೊಠಡಿ. ಪ್ರತಿ ಹತ್ತು ಜನರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮೆಂಟರ್. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದೊಂದು ಸ್ಟಾರ್ ಹೋಟೆಲಿನಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ರೌಂಡ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸುಧೀಂದ್ರ ನಯ್ಯಾರ್ ಚೇಂಬರ್ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಧನ್ಯತಾಭಾವ ಮೂಡಿತ್ತು ನನ್ನಲ್ಲಿ. ಅಂಥ ದೊಡ್ಡದಾದ ಸೃಷ್ಟಿವಾದ ಅನಾಥಾಶ್ರಮವನ್ನು ಅದೇ ಮೊದಲು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ನಾನು. ಹಾಗಾಗಿ ಭಾವುಕನಾಗಿ ‘ರಿಯಲಿ ಗ್ರೇಟ್ ವರ್ಕ್’ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೆ.

‘ಗೊರ್ಬಚಾವ್ ಕಮ್ಯುನಿಸಂನ ನುಂಗಿ ನೀರು